

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobce: **Z. S.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Patrikem Personou
sídlem Bedřicha Smetany 1916, 688 01 Uherský Brod

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2016, č. j. MV-160117-2/KM-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 12. 2016, č. j. MV-160117-2/KM-2016, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále též „*povinný subjekt*“) ze dne 18. 10. 2016, č. j. KRPA-426626/ČJ-2016 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla odmítnuta podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „*InfZ*“) s odkazem na § 11 odst. 6 InfZ ve spojení s § 8a InfZ, ve spojení s § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále též „*Zooú*“), § 135 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též „*OZ*“) a § 8a zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) (dále též „*TrŘ*“) žádost žalobce o informace

ze dne 29. 9. 2016. Žalobce žádal kopie protokolů ze spisového materiálu vedeného pod č. j. KRPA-253498/TC-2015-000093-NL, v nichž jsou zaznamenány výsledky a podání vysvětlení osob J. Š., Ing. L. V. a Ing. P. P. (dále též „jmenované osoby“).

3. V žalobě tvrdí žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné a byl jím zkrácen na svých právech. Blíže uvedl, že jmenované osoby podáním trestního oznámení na žalobce iniciovaly trestní řízení a musely si být tedy vědomi, že jimi podaná vysvětlení se stanou součástí spisu, k nimž lze žádat informace. Z uvedeného důvodu nemohou být poskytnutím požadované informace ohrožena práva třetích osob podle § 11 odst. 6 InfZ. Úkony orgánů činných v trestním řízení pak byly přímou reakcí na podané trestní oznámení. Podle žalobce se tedy v projednávané věci jedná o odlišnou situaci, než při žádosti o informace z trestního řízení, v němž by žadatel nefiguroval. Nutnost poskytnutí informace vyplývá ze skutečnosti, že jmenované osoby iniciovaly trestní řízení podáním trestního oznámení a poskytly výpovědi jako vědomé projevy vůle.
4. Povinný subjekt měl zohlednit, že žalobce k věci podával vysvětlení, proto měla být žalobci zaručena ochrana jeho osobnosti, k níž je poskytnutí informací nezbytné podle § 11 odst. 6 InfZ. Žalobce nesouhlasí s povinným subjektem, jenž odkázal na ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení potírat trestnou činnost. Aplikaci takové výjimky povinný subjekt nijak neodůvodnil a podle žalobce je nutné ji vykládat restriktivně.
5. Jelikož bylo trestní řízení odloženo, lze se domnívat, že schopnost orgánů činných v trestním řízení nebude poskytnutím požadované informace nijak ohrožena. Výjimku podle § 8a InfZ nelze aplikovat, neboť projev učiněný před orgánem veřejné moci nemůže být projevem osobní povahy.
6. Podle žalobce údaje, které žalobce požaduje, mohl žalovaný poskytnout a zároveň anonymizovat informace s tím nesouvisející podle § 12 InfZ. Na podporu uvedeného žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2006, č. j. 15 Ca 189/2005-28, a na webovou stránku Policie ČR <http://www.policie.cz/clanek/zadost-o-zaslani-kopie-spisu.aspx>. Podle žalobce měl povinný subjekt postupovat shodně i v jeho případě.
7. Žalobce dodává, že absence odůvodnění je závažným porušením práva na spravedlivý proces a odmítnout poskytnutí informace lze jen z taxativně stanovených důvodů podle § 7 až § 11 InfZ, což v daném případě nebylo splněno.
8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhuje zamítnutí žaloby a odkazuje na napadené rozhodnutí s tím, že žalobce se domáhal poskytnutí protokolů o výpovědích osob v žádosti konkrétně označených jménem, příjmením, datem narození učiněných v rámci trestního řízení. Žalobce ve věci pouze podával vysvětlení, nebyl účastníkem řízení s právem nahlížet do spisu podle § 65 TrŘ. Pro poskytování informací podle InfZ je rozhodující charakter požadovaných informací, nikoliv postavení osob podávajících vysvětlení či vypovídajících jako svědci. Na věci nic nemění ani tvrzení žalobce o dřívějším poškození jeho práv šířením nepravd a dezinformací. Žalovaný nepochybuje, že jmenované osoby si musely být vědomy, že protokoly o jejich výpovědích budou součástí spisového materiálu. Ani tato skutečnost však nemůže snížit standard ochrany osobních údajů třetích subjektů navenek. Vždy je třeba posuzovat obsah vyjádření, neboť osoby mohou vypovídat i o otázkách, u nichž mohou legitimně očekávat, že mimo rámec trestního stíhání budou informace chráněny. Požadované informace obsahují informace z ekonomické a osobní sféry nejen dotčených, ale i dalších osob, informace o vnitřních poměrech právnických osob, jako projev svobodného myšlení. Lze je považovat za součást duševní integrity osoby. Nelze proto pominout ochranu osobních údajů podle § 4 písm. b) Zouú, ale i práva osob zúčastněných na trestním řízení na ochranu jejich identity při respektu presumpce neviny případných podezřelých. Požadované protokoly obsahují informace, na něž dopadají zákonné výjimky z poskytování informací a to všeobecně. Absence úvah k potenciálnímu ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti neměla vliv na správnost výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu a aplikace § 11 odst. 6 InfZ byla v tomto směru

žalovaným v odvolacím řízení korigována. Předmětné ustanovení vyjadřuje dvě normy s odlišnou hypotézou (ohrožení schopnosti stíhat trestnou činnost nebo ohrožení práv třetích osob), při splnění podmínek některé z nich dojde k odmítnutí poskytnutí informace. Je tomu tak i v případě žalobce a odůvodnění aplikace normy s hypotézou vztahující se k ohrožení práv třetích osob, jež byla v rozhodnutí povinného subjektu řádně provedena. Dílčím nedostatkem nemohlo dojít k zásahu do subjektivních práv žalobce a případné zrušení rozhodnutí by nemohlo vést k jinému řešení.

9. K otázce legitimního očekávání žalovaný zdůrazňuje, že žalobcem uvedený případ je odlišný. V něm byly poskytnuty informace z trestního řízení včetně protokolu o výpovědi osoby, která se týkala její úřední činnosti jako úředníka územního samosprávného celku ve vztahu k žadateli o informace, nikoliv o jejích soukromých a ekonomických zájmech jako neveřejného subjektu. Žalovanému je z vlastní úřední činnosti známo, že Policie ČR poskytuje informace z trestního řízení, jedná se však o obecné údaje (náklady trestního řízení, datum zahájení, způsob ukončení apod.) nebo dokumenty vytvořené povinným subjektem, a to zejména usnesení, jimiž se řízení končí. I v těchto případech dochází k vyloučení informací o soukromí, projevech osobní povahy a osobních údajů třetích osob nebo dalších informací, u nichž je zákonem dána výluka poskytování informací.
10. V replice ze dne 24. 5. 2017 žalobce setrval na důvodech uvedených v žalobě a nadto uvedl, že žalovaný není oprávněn hodnotit otázku poškození dobré pověsti žalobce, což patří výlučně do pravomoci soudů, proto se žalobce domáhá poskytnutí informace. Vzhledem k předchozímu jednání shora jmenovaných osob žalobce považuje za pravděpodobné, že spisový materiál obsahuje tvrzení poškozující jeho dobrou pověst. Argument žalovaného o presumpci nevinu možných podezřelých v trestním řízení v předchozích rozhodnutích nezazněl, žalobce se k němu vyjádří poté, co žalovaný upřesní konkrétní osoby, které by měly být dotčeny nerespektováním presumpce nevinu. Absence odůvodnění není podle žalobce dílčím nedostatkem, jeho práva tím byla dotčena. Závěrem poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91.
11. U jednání, které se konalo u Městského soudu v Praze dne 19. června 2020, zástupce žalobce setrval na své žalobní argumentaci, nad rámec uvedeného namítl, že postupem žalovaného byla porušena rovnost žadatelů a zásada právní rovnosti, jelikož některý ze žadatelů od žalovaného informace obdržel a žalobce požadované informace od žalovaného nezískal. Dále namítl, že žalovaný neposkytnutím požadované informace porušil čl. 17 a čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále též „*Listina*“) a čl. 6 Evropské Úmluvy o lidských právech, jelikož současně porušil právo na spravedlivý proces. Zástupce žalovaného odkázal na důvody uvedené v napadeném rozhodnutí a v písemném vyjádření k žalobě. Žádný z účastníků neměl důkazní návrhy.
12. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „*s. ř. s.*“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Ze správního spisu zjistil soud následující rozhodné skutečnosti:
14. Dne 3. 10. 2016 byla doručena Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy žádost podle InfZ ze dne 29. 9. 2016, v ní žadatel z trestního spisu č. j. KRPA-253498-64/TČ-2015-000093-NL požaduje poskytnutí kopií protokolů o výslechu a podání vysvětlení osobami J. Š., Ing. L. V. a Ing. P. P. Žadatel ve své žádosti uvedl, že v této věci podával vysvětlení i on a podle sdělení Policie ČR bylo trestní řízení v této věci podle § 159a odst. 5 TrŘ odloženo. Podle žadatele jmenované osoby podávaly vysvětlení, v něm se pravděpodobně vyjadřovaly i k jeho osobě. Vzhledem k tomu, že o žadateli opakovaně veřejně prezentovaly nepravdy, žadatel nevyklučuje, že se dezinformačních výroků či možná krivého obvinění tyto osoby dopustily i v rámci výslechu.

Důvodem žádosti je, aby žadatel mohl v případě potřeby učinit právní kroky k ochraně své pověsti a osobnosti.

15. Dne 18. 10. 2016 povinný subjekt vydal prvostupňové rozhodnutí, jímž odmítl poskytnout požadovanou informaci. V odůvodnění uvedl, že spisový materiál č. j. KRPA-253498-64/TČ-2015-000093-NL, byl shromážděn v trestním řízení, jehož úkony byly zahájeny podle § 158 odst. 3 TrŘ. V dané věci se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájit trestní stíhání podle § 160 TrŘ, policejní orgán proto věc podle § 159a odst. 5 TrŘ usnesením odložil s tím, že pominou-li důvody odložení, trestní stíhání zahájí. Postup policejního orgánu podléhal doзору státního zástupce. Usnesení v trestním řízení nevytváří překážku *rei iudicatae*, případný další postup orgánů činných v trestním řízení není porušením zásady *ne bis in idem*. Podle spisového materiálu žadatel ve věci podal vysvětlení podle § 158 odst. 6 TrŘ. Nejedná se tak o osobu, které § 65 TrŘ přiznává právo nahlížet do spisů, pořizovat kopie, výpisky či poznámky. Podle § 8a TrŘ orgány činné v trestním řízení mají povinnost chránit informace zjištěné v přípravném řízení k dodržení presumpce nevinny, aby nedošlo k zásahům do práv osob zúčastněných na trestním řízení a nebylo ohroženo objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení. K důvodům žadatele uvedl povinný subjekt, že jakožto orgán činný v trestním řízení je veden zásadami oficality (§ 2 odst. 4 TrŘ) a legality (§ 2 odst. 3 TrŘ), a pokud by dospěl k závěru, že jmenované osoby výpovědí naplnily znaky skutkové podstaty některého trestného činu, či že jsou dány skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že se tak stalo, postupoval by podle § 158 a násl. TrŘ v duchu uvedených zásad.
16. Ve vztahu k ust. § 11 odst. 6 InfZ povinný subjekt uvedl, že úřední záznamy o podání vysvětlení podle § 158 odst. 6 TrŘ jmenovaných osob obsahují informace o činnosti několika obchodních společností a jednání několika fyzických osob, jejichž práva by mohla být dotčena při zveřejnění informace. Povinný subjekt proto vycházel z § 8a InfZ, přičemž zákonem vztahujícím se k ochraně osobních údajů je Zooú. Současně odkazuje na § 81 odst. 2 OZ a § 10 Zooú, kdy správce a zpracovatel osobních údajů dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech. Požadované informace obsahují kombinace jména, příjmení, data narození, zastávané pozice v podnikatelském subjektu či jeho obchodní firmy, jsou tedy dostatečným předpokladem přímé identifikace subjektů a údaje odpovídají definici osobního údaje podle § 4 písm. a) Zooú. Odmítané listiny obsahují prakticky pouze projevy osobní povahy jmenovaných osob, které je třeba chápat jako projevy soukromé, nikoliv učiněné na veřejnosti. Povinný subjekt tak musí respektovat § 10 Zooú. Povinný subjekt dále vycházel z § 11 odst. 6 InfZ, který stanoví, že povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, pokud by tím byla ohrožena práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Podle povinného subjektu by poskytnutím odmítaných dokumentů došlo k poškození práv jmenovaných osob, jakož i osob, jejichž činnost v podaných vysvětleních popisují. Osoby podávající vysvětlení podle § 158 odst. 6 TrŘ jsou mimo jiné poučeny o důsledcích křivého vysvětlení. V daném případě osoby podávající vysvětlení uvedly celou řadu informací vztahujících se k jednání fyzických a právnických osob v obchodních vztazích. Tyto informace byly pro trestní řízení nezbytné, jejich zveřejnění by tyto osoby nepochybně zasáhlo na osobnostních právech, k čemuž povinný subjekt připomněl zejména § 81 a násl. OZ § 118 a násl. OZ a § 135 odst. 2 OZ zaručujících ochranu soukromí a osobnosti.
17. Podle čl. 17 odst. 4 Listiny lze právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Poskytování informací v daném případě mohlo by způsobit takový zásah do práv a dobré pověsti těchto osob. Omezení přístupu k informacím bylo plně odůvodněné naléhavou společenskou potřebou, kterou byla role státu při odhalování a stíhání trestních činů, a zároveň nezbytným k ochraně práv třetích osob. U informací poskytnutých v režimu InfZ se předpokládá jejich rozšíření neomezenému počtu osob,

neboť povinný subjekt má povinnost odpověď na žádost zveřejnit na internetových stránkách. InfZ je založen na objektivních kritériích a neumožňuje povinnému subjektu přihlížet ke zvláštnostem posuzované žádosti, ani k účelu, pro který žadatel informaci žádá, přičemž míra újmy hrozící třetím osobám je větší než zásah do práv žadatele odmítnutím žádosti. Informace o činnosti třetích osob se nevztahují k osobě žadatele. Tímto rozhodnutím není dotčeno právo žadatele činit vůči orgánům činným v trestním řízení jakákoliv podání, podávat trestní oznámení, nebo se domáhat svých práv v občanskoprávním řízení. V případě zahájení jakéhokoliv řízení jsou orgány činné v trestním řízení či soud nadány dostatkem pravomocí k vyžádání spolupráce od povinného subjektu. Není tedy mařena možnost žalobce domáhat se svých práv.

18. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce brojil odvoláním, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
19. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že požadovaná informace se vztahuje ke konkrétním subjektům. Výpověď před orgánem veřejné moci je ze své podstaty vědomým projevem vůle, poskytnutí vysvětlení omylem by bylo v rozporu s právním řádem, nebylo by je možno považovat za výpověď. Z hlediska nutnosti poskytnutí informace je irelevantní, že se jedná o vědomý projev vůle. Naopak v případě předání informace třetí stranou, která by neměla zákonnou povinnost informaci povinnému subjektu předat, byl by dán důvod odmítnutí žádosti podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Žalovaný nepochybuje, že si jmenované osoby, jejichž výpovědi žalobce požaduje, byly vědomy, že protokol o podání vysvětlení bude součástí spisového materiálu. Ani tato skutečnost nemůže snížit standard ochrany osobních údajů a osobnostních práv třetích subjektů na venek.
20. Zcela lichou je námitka, že projev učiněný před orgánem veřejné moci je projevem veřejným, s nímž má právo být každý seznámen. Osoby poskytující výpověď mohou očekávat, že v ostatních případech budou informace o jejich soukromém životě chráněny. V požadovaných záznamech jsou přítomny informace z ekonomické a osobní sféry nejen dotčených osob, ale i dalších osob. Předmětné protokoly nejsou prosté ani hodnotících soudů vypovídajících osob, které lze považovat za projevy osobní povahy. Jsou proto splněny důvody ochrany informací ve smyslu § 8a InfZ tak jak OZ vymezuje otázky ochrany soukromí. Současně je třeba při aplikaci § 11 odst. 6 InfZ z důvodu ochrany práv třetích osob přihlídnout k limitům daným v § 8a TrŘ, podle něhož je třeba respektovat nejen presumpci nevinu, ale i ochranu informací s trestním řízením nesouvisejících a v přípravném řízení dbát na ochranu identity zúčastněných osob.
21. Motivace podání žádosti je irelevantní, rozhodující je charakter požadovaných informací. Domnívá-li se žadatel, že byl výpovědí jmenovaných osob v trestním řízení poškozen, má možnost podat žádost o nahlédnutí do spisu podle § 65 odst. 1 věta poslední TrŘ, a je na něm prokázání nutnosti nahlédnutí do spisu k uplatnění jeho práv.
22. Žalovaný se ztotožnil s žadatelem, že odepření poskytnutí informace podle § 11 odst. 6 InfZ z důvodu ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, nebylo povinným subjektem odůvodněno. Taková vada však podle žalovaného nemá vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí jako celku, neboť aplikace § 11 odst. 6 InfZ je na místě z důvodu ochrany práv třetích osob, zejména práva na soukromí. Z téhož důvodu je dán důvod odmítnutí žádosti podle § 8a InfZ.
23. K namítanému porušení legitimního očekávání žadatele sdělil žalovaný, že žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu není přílehlavý. Policie ČR je povinným subjektem a informace z trestních spisů podle InfZ poskytuje, nebrání-li tomu zákonný důvod. Ani v žalobcem uváděném případě nedošlo k poskytnutí informací ze soukromí třetích osob a protokol se týkal výsledku úředníka územního samosprávného celku o jeho úřední činnosti bez hodnotících soudů. Postup povinného subjektu v případě žalobce naopak odpovídá ustálené praxi a nedochází tím k nerovnému zacházení s žadatelem.

24. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
25. Podle čl. 1 Listiny *lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezříditelné, neprohlášené a nezrušitelné.*
26. Podle čl. 7 odst. 1 Listiny *nedotknutelnost osoby a jejího soukromí je zaručena. Omezena může být jen v případech stanovených zákonem.*
27. Podle čl. 10 odst. 1 Listiny *každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Podle odst. 2 téhož ustanovení každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Podle odst. 3 téhož ustanovení každý má právo na ochranu před neoprávněným sbíráním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.*
28. Podle čl. 17 odst. 1 Listiny *svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny. Podle odst. 4 téhož ustanovení svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.*
29. Podle § 8a InfZ *informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*
30. Podle § 11 odst. 6 InfZ *povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím obrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena.*
31. Podle § 8a odst. 1 TrŘ *při poskytování informací o své činnosti veřejnosti orgány činné v trestním řízení dbají na to, aby neobrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen (§ 2 odst. 2). V přípravném řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka.*
32. Podle § 65 odst. 1 TrŘ *obviněný, poškozený a zúčastněná osoba, jejich obhájci a zmocněnci mají právo nahlížet do spisů, s výjimkou protokolu o hlasování a osobních údajů svědka podle § 55 odst. 2, činit si z nich výpisky a poznámky a pořizovat si na své náklady kopie spisů a jejich částí. Totéž právo má zákonný zástupce nebo opatrovník obviněného, poškozeného nebo zúčastněné osoby, jestliže tyto osoby nejsou plně svéprávné nebo je-li jejich svéprávnost omezena. Jiné osoby tak mohou činit se souhlasem předsedy senátu a v přípravném řízení se souhlasem státního zástupce nebo policejního orgánu, jen pokud je toho třeba k uplatnění jejich práv.*
33. Podle § 4 písm. a) Zoou *pro účely tohoto zákona se rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.*
34. Podle § 10 Zoou *při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.*
35. Podle § 81 odst. 1 OZ *chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Podle odst. 2 téhož ustanovení ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.*

36. Podle § 135 odst. 2 OZ *stejná ochrana náleží právnické osobě proti tomu, kdo bez zákonného důvodu zasahuje do její pověsti nebo soukromí, ledaže se jedná o účely vědecké či umělecké nebo o tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství; ani takový zásah však nesmí být v rozporu s oprávněnými zájmy právnické osoby.*
37. Soud předesílá, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v návrhu a odpovídat na každou jednotlivou dílčí otázku, nýbrž je třeba přihlídnout k posouzení celkového právního problému, který návrh nastíní a se kterým je třeba se vypořádat. Odpověď na základní námitky v sobě může proto v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58, či ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66).
38. Soud považuje za irelevantní námitky odrážející žalobcův postoj, že ochrana osobnostních práv jmenovaných osob by měla požívat nižšího standardu ochrany než žalobcova práva, jelikož iniciovali trestní řízení, jehož součástí byl úřední záznam o podání vysvětlení žalobce. Soud se neztotožnil se žalobcem ani v tom, že jmenované osoby musí nést za podaná vysvětlení odpovědnost, a z tohoto důvodu je povinný subjekt mu požadované informace povinen poskytnout.
39. Úřední záznam o podání vysvětlení v trestní věci nemůže být z žalobcem uváděného důvodu tj. vědomí, že se takto učiněný „protokol“ následně stane součástí spisu, z něhož lze poskytovat informace na žádost podanou podle InfZ, z hlediska ochrany ústavou zaručeného práva na soukromí (čl. 7 odst. 1 a čl. 10 Listiny), poskytnut v rámci řízení podle InfZ, neboť tohoto práva se nikdo o své vůli nemůže vzdát (čl. 1 Listiny) a jak příhodně uvedly správní orgány *„Výpověď osob v trestním řízení činěná na úřední záznam o podání vysvětlení či na protokol o výsledku svědka, je činěna s legitimním očekáváním, že poskytnuté údaje budou orgány činné v trestním řízení důsledně chránit před zneužitím a nikoli je poskytovat každému, kdo o to požádá, byť žalobce „byl nucen“ k věci podat vysvětlení.“*
40. Rovněž skutečnost, které se žalobce také dovolává jako důvodu pro podání předmětné žádosti o informace, a sice že o něm jmenované osoby prokazatelně šířily dezinformace, je irelevantní pro posouzení dané věci, neboť žalobce nebyl povinen ve své žádosti jakýkoliv důvod uvádět a v návaznosti na uvedené, i správní orgány se tvrzeným důvodem zabývat.
41. Jak bylo žalovaným již správně podáno v napadeném rozhodnutí, k poskytování informací z trestního spisu existují dva možné procesní postupy. Ustanovení § 65 odst. 1 TrŘ slouží jako zvláštní právní úprava k poskytování informací, resp. nahlížení do trestního spisu osobám určitého procesního postavení v trestním řízení. Zákonodárce toto právo přiznal obviněnému (jeho zákonnému zástupci či opatrovníkovi), poškozenému (jeho zákonnému zástupci či opatrovníkovi), zúčastněné osobě (jejímu zákonnému zástupci či opatrovníkovi), zmocněnci a obhájci, či za určitých podmínek jiným osobám, pokud tak potřebují učinit k ochraně svých práv. Naopak, InfZ slouží k možnosti požadovat poskytnutí informací nejen z vlastního trestního spisu „v užším smyslu“ (§ 65 TrŘ), ale i té části spisového materiálu, která není součástí vlastního trestního spisu. Typicky se může jednat o materiály z dozorového spisu státního zastupitelství (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2011, č. j. 2 As 93/2011-79) nebo interní korespondenci a pokyny orgánů činných v trestním řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010-73) nebo informace z řízení, na němž žadatel není nijak zúčastněn a informace požaduje z důvodu tzv. veřejné kontroly (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103).
42. V posuzovaném případě se žalobce domáhá poskytnutí informace, které se týkají soukromé sféry jiných osob za účelem ochrany svých práv, nikoliv za účelem veřejné kontroly činnosti orgánů činných v trestním řízení či z jakéhokoliv jiného veřejného zájmu, což ani žalobce netvrdí, je nutné proto ve shodě s žalovaným zdůraznit, že se mohl obrátit na povinný subjekt postupem k tomu určeným podle § 65 odst. 1 TrŘ jako osoba, která informace z trestního spisu potřebuje

pro uplatnění svých práv, nikoliv postupem podle InfZ. O uvedeném postupu byl konkrétně žalobce poučen žalovaným v napadeném rozhodnutí na str. 5 ve třetím odstavci, v němž žalovaný uvedl: „... Domnívá-li se odvolatel, že byl jednáním třetích osob v trestním řízení poškozen, má možnost se obrátit na příslušný orgán činný v trestním řízení se žádostí o nahlédnutí do spisu dle § 65 odst. 1 poslední věta zákona č. 141/1961 Sb., s tím, že je na něm, aby prokázal, že nahlédnutí do spisu je třeba k uplatnění jeho práv.“ V takovémto případě totiž není poskytnutá informace nikde zveřejňována a osoba nahlížející do spisu je poučena o nutnosti zachovávat mlčenlivost a informace nikde dále nešířit. Je tím plně respektována zásada přiměřenosti, podle které má být do ústavou zaručených práv zasahováno pouze v míře nezbytně nutné, která ještě postačuje k dosažení sledovaného cíle.

43. K tomu je třeba dodat, že postup podle InfZ, který žalobce v posuzovaném případě zvolil, není toliko tvrzenou ochranou jeho soukromých zájmů, ale rovněž realizací jeho politického práva na informace ve smyslu čl. 17 odst. 1 Listiny a podle § 5 odst. 3 věta první InfZ *do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup*. Právě z tohoto důvodu ustanovení § 11 odst. 6 InfZ výslovně obsahuje zákaz poskytovat informace, pokud by tím byla ohrožena práva třetích osob, nebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103 *„Povinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení [§ 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím] pouze poté, co zvaží, nakolik je důvod neposkytnutí informace vskutku ospravedlněn naléhavou společenskou potřebou. Tou bude pravidelně zájem státu na tom, aby poskytnuté informace neohrožily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen. Povinný subjekt vezme v potaz též ochranu práv a svobod druhých, např. obětí trestného činu (srov. § 8a odst. 1 trestního řádu).“* Tyto závěry lze vztáhnout i na zmiňované ustanovení § 11 odst. 6 InfZ.
44. V daném případě je soud prost pochybností, že by poskytnutím požadované informace - úředních záznamů o podání vysvětlení jmenovaných osob - byla ohrožena práva těchto osob, jakož i třetích osob. Zveřejnění jejich výpovědí při podání vysvětlení podle § 158 odst. 3 TrŘ, byť i v částečně anonymizované podobě, by představovalo citelný zásah do osobnostní sféry jmenovaných osob. Ani žalobcem uváděnými, nijak nepodloženými tvrzeními o tom, že měl být těmito osobami dehonestován, by nebylo možno tento zásah nijak vyvážit. S ohledem na již zmíněnou zásadu přiměřenosti zásahů do osobnostních práv je pak zjevné, že žalobce mohl zvolit šetrnější postup, tj. nahlížení do trestního spisu podle § 65 odst. 1 TrŘ.
45. Pokud žalobce namítá, že v prvostupňovém rozhodnutí nebylo odůvodněno, proč by poskytnutím požadovaných informací mělo dojít k ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení potírat trestnou činnost ve smyslu § 11 odst. 6 InfZ, pak lze přisvědčit žalovanému, že se jedná toliko o dílčí nedostatek. Jak ohledně požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí konstatoval Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992-23 *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“* Žalovaný příhodně uvedl, že ustanovení § 11 odst. 6 InfZ má dvě hypotézy, a to ohrožení schopností orgánů činných v trestním řízení, a jednak ohrožení práv třetích osob, jak tomu je v právě projednávaném případě.
46. Prvá hypotéza byla v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí řádně rozvinuta, přičemž možnost ohrožení schopností orgánů činných v trestním řízení sama o sobě implicitně vyplývá z povahy požadovaných informací, a proto i pouhé poukázání na tuto možnost je podle soudu

dostatečným. Ačkoli trestní řízení bylo prozatím odloženo, nelze nejen v tomto případě a priori vyloučit, že se objeví dodatečné důkazy a zjištění, na jejichž základě bude nutné znovu obnovit prověřování ve smyslu § 158 TrŘ či dokonce zahájit trestní řízení.

47. Žalobcem uváděná teze o možnosti anonymizace zveřejněných poskytnutých informací nemůže obstát. K takto obecně vznesené námitce lze adekvátně uvést, že i z částečně anonymizovaného dokumentu mohou uniknout citlivé údaje v rozporu se smyslem § 8a InfZ a § 11 odst. 6 InfZ, např. díky tzv. mozaikovému sběru informací. Aplikaci výjimky podle § 8a InfZ shledal soud v dané věci zcela relevantní, neboť projevem osobní povahy je každý projev, kterým dotyčná osoba dává najevo např. své smýšlení, hodnotící soudy, zkušenosti, svědectví či poskytuje informace ze soukromé nebo ekonomické sféry své či třetích osob. Je přitom lhostejno, že tak činí před orgánem veřejné moci či nikoliv.
48. Právní věta žalobcem poukázaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2006, č. j. 15 Ca 189/2005-28 zní „I. Omezení ve vztahu k poskytování informací souvisejících s trestním řízením podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, se týká výlučně probíhajícího trestního řízení, a nikoliv řízení již ukončeného. Tento zákon nemění ani neruší pravidla zakotvená v jiných předpisech, což znamená, že poskytování informací o probíhajícím trestním řízení se řídí výlučně příslušnými ustanoveními trestního řádu.“ Soud k tomuto rozhodnutí uvádí, že se nejedná o tzv. „sbírkový“ rozsudek (judikát), který byl uveřejněn ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, současně v době jeho vydání ještě neexistovalo ustanovení § 11 odst. 6 InfZ, které bylo vloženo až s účinností od 1. 1. 2009 novelou č. 274/2008 Sb., k čemuž důvodová zpráva 274/2008 Dz ve zvláštní části – část padesátá osmá uvádí: „Z důvodu zamezení možných úniků informací z Policie České republiky se zakládá oprávnění tohoto bezpečnostního sboru neposkytnout informace o plnění úkolů Policie České republiky, pokud by tím došlo k ohrožení jejich plnění.“ K takovému úniku informací by mohlo dojít i v právě projednávaném případě.
49. K poukazu žalobce na článek na webu Policie ČR <http://www.policie.cz/clanek/zadost-o-zaslani-kopie-spisu.aspx>, v němž je uvedeno toliko: „DOTAZ Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje přijalo dotaz žadatelky dle zákona č. 106/1999 Sb. týkající se zaslání jedné kopie spisového materiálu. ODPOVĚď Tímto povinný poskytl žadatelce kompletní spisový materiál v listinné podobě, ve kterém znečistil podle ustanovení § 15 zákona č. 106/1999 Sb. a na základě ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. a zákona č. 101/2000 Sb. některé osobní údaje fyzických osob a to na str. 1, 7, 14, 26, 29.“, soud uvádí, že z takto obecné informace nelze nijak dovodit, zda tamní případ je či není podobný právě projednávané věci. Žádné další ustálené rozhodovací praxe, jež by snad měla žalobci zakládat legitimní očekávání, se žalobce u soudu nedovolává.
50. Lze tedy uzavřít, že žalobcova žádost byla odmítnuta z taxativně vymezených důvodů podle § 8a InfZ a podle § 11 odst. 6 InfZ, přičemž v posuzovaném případě lze též poukázat na ustanovení zvláštních zákonů ve smyslu § 8a InfZ a to na § 8a odst. 1 TrŘ, § 10 Zooú, § 81 odst. 1 OZ a § 135 odst. 2 OZ. Žalobce proto nebyl vydáním napadeného rozhodnutí nijak zkrácen na svých právech.
51. K dalším námitkám žalobce, které uplatnil v replice ze dne 24. 5. 2017 a při jednání před soudem, jak jsou uvedeny pod bodem 11. tohoto rozsudku, soud konstatuje, že se jedná o opožděně uplatněné námitky, k nimž soud nemůže při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlížet (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).
52. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak

žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. června 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu